Elias, Glöd un tilts, kas jāpārbūvē

Mamma un tētis

Šī grāmata pieder:

_____

Laipni lūdzam šajā parauggrāmatā! Tā ir veidota tieši tāpat kā būs tavējā – no līdzās redzamajām fotogrāfijām un izvēlēm – un parāda, kā var izskatīties stāsts no Saga līdz tev. Šķirsti, lasi un iztēlojies savu bērnu kā varoni savā pasakā.

Aiz mājas strauts tecēja pāri plakaniem akmeņiem un zem saknes, kas izskatījās pēc līka deguna. Elias meklēja taisnus zarus savas būdiņas sienai. Būdiņai vajadzēja zarus, kas turas kopā, nevis tādus, kas nokrakšķ, tiklīdz uz tiem paskatās.

Starp diviem akmeņiem gulēja kaut kas apaļš un liels. Tas bija par lielu putnam un par siltu akmenim. Elias aplika abas rokas ap čaumalu. Vara krāsas punktiņi uz tās iemirdzējās. No iekšpuses atskanēja: knikšķ. Tad: knikšķ, knikšķ. Elias turēja olu nekustīgi. Kas gan varēja nākt ārā strautā aiz mājas?

Vispirms pa plaisu izbāzās zaļš purniņš. Tad divas apaļas acis, četras mazas spīlītes un aste, kas nejauši apgāza lapu. Mazais pūķis nošķaudījās. Puff! Trīs pelēki dūmu riņķi aizpeldēja pāri ūdenim un aizķērās ap niedres galiņu.

«Glöd», teica Elias. Pūķis paskatījās uz riņķiem, nolaida savus lapām līdzīgos spārnus un izpūta vēl vienu, vēl mazāku. Čaumalas iekšpusē bija redzamas trīs mazas virsotnes un sīku burtiņu rinda: Pūķa mazulim jābūt mājās, kad saule noriet aiz trim virsotnēm. Elias pacēla skatienu. Tālumā virs kokiem slejās trīs kalnu galotnes. Saule jau sāka slīdēt lejup. «Pūķa kalns», viņš teica. «Nāc!»

Mežā aiz strauta zem eglēm bija tumšs, lai gan debesis virs tā vēl aizvien bija gaišas. Elias gāja starp saknēm, kas ložņāja pāri takai. Glöd sēdēja viņam uz pleca un ar divām mazām spīlītēm turējās pie džempera vīles.

Katrā taku krustojumā Glöd izpūta dūmu riņķi. Pirmais apgūlās ap sēni. Otrais aizšāvās krūmā. Trešais traucās taisni augšup un pazuda. «Labāk paskatīsimies uz čaumalu», teica Elias un parādīja trīs virsotnes. Viņš meklēja spraugu starp kokiem tajā pašā virzienā. Tad tālāk atskanēja būkšķis, plunkšķis, būkšķis. Zeme bija pilna ar milzīgiem, apaļiem nospiedumiem.

Lielākajā pēdas nospiedumā peldēja trīs skujas un vabole, kas airēja ar visām kājām. Elias pielika blakus savu kurpi. Tā izskatījās kā rozīnes gabaliņš. Glöd iepūta peļķē dūmu riņķi. Riņķis atkal pacēlās augšup — apaļš un glīts.

«Milzis ir gājis tajā pašā virzienā, kur mēs», teica Elias. Pēdas veda pie krācēm. Tur starp klintīm karājās tilts ar virvēm, resnām kā bizes. Tilta vidū trūka vairāku dēļu. Tālu lejā putoja ūdens, un saule pie apvāršņa bija kļuvusi oranža. Elias cieši saknieba lūpas. «Pamēģini, paskaties, pārbūvē», viņš teica. «Vispirms mums jāsalabo tilts.»

Elias uzkāpa uz zema, nokrituša koka stumbra gabalu no malas. No turienes viņš varēja redzēt visu tiltu, neizejot uz tā. Atlikušie dēļi bija piestiprināti ar koka tapām un virvēm. Uz zemes gulēja divi taisni zari, veca virve un dažas tapas, kas laikam jau sen bija izkritušas.

Glöd izpūta dūmu riņķi cauri spraugai. Tas aizslīdēja tieši starp abām sānu virvēm un otrā pusē izzuda. «Tieši tik plats», teica Elias. Viņš nolika zarus citu citam blakus, pamēģināja ar roku un sāka siet. Uz zemes pamazām izauga mazs tilta gabals. Tas gandrīz izskatījās pēc sienas viņa būdiņā. Gandrīz.

Elias pievilka pēdējo mezglu. Tad viņš un Glöd uzmanīgi pastūma tilta gabalu uz spraugas pusi. Sākumā tas mierīgi gulēja starp virvēm. Elias paspēja nodomāt: Tas droši vien turēsies.

Tad īsākais zars saliecās. Krakšķ. Virve izslīdēja. Tilts sagriezās kā zivs uz āķa un ar plunkšķi iekrita krācēs. Viena virve tam pakaļ lēkāja kā slapjš tārps. Glöd izpūta mazu dūmu riņķi, bet tas izšķīda, vēl nepaspējis kļūt apaļš. Elias paskatījās uz sauli. Tagad tā bija pie koku galotnēm. Viņš gribēja atkal raustīt virvi — stiprāk un stiprāk. Taču tā vietā apsēdās uz nokritušā stumbra un skatījās. No turienes viņš ieraudzīja ko citu.

Savā būdiņā Elias sienas mēdza taisīt ar trim zariem: divi bija slīpi, bet viens tos turēja kopā. Trijstūris neļodzījās kā zaru rinda. Viņš pievilka abus garākos zarus un nolika tos ar galiem vienu pret otru.

«Pamēģini, paskaties, pārbūvē», viņš teica. Glöd raidīja trīs dūmu riņķus pret virvēm. Pirmais izlidoja cauri tukšam caurumam. Otrais aizķērās ap vaļīgu mezglu. Trešais apgriezās tieši tur, kur Elias turēja trijstūri. «Tur!» Viņš pievilka mezglu, pielika pēdējo dēli un uzmanīgi paraustīja balstu. Tas nekustējās. Tilta otrā pusē starp akmeņiem žāvājās alas ieeja.

Tilta otrā pusē taka veda taisni alā. Dažus soļus tālāk puduros slējās kristāli: tievi kā lāstekas, plati kā krēslu kājas, šķībi kā līki zobi. Tie bija tumši, lai gan pa kādam galam vēl turējās maza, silta dzirksts.

Pie sienas stāvēja akmens zīme, gandrīz pilnīgi klāta putekļiem. Uz tās bija rakstīts: Silta pūķa elpa modina kristālu gaismu. Ne uguns. Ne lāpa. Tikai silta elpa. Dziļāk alā eja aizlocījās prom no visas dienasgaismas. Tur bija melns kā aizvērtas kastes iekšpusē. Drīz kāda roka atradīs zīmi.

Elias spēra soli iekšā un vairs neredzēja pat savus pirkstus. Glöd iepīkstējās un piespieda savu silto, zaļo sānu pie Elias kurpes. Elias taustījās gar sienu, līdz viņa pirksti atrada burtus uz akmens zīmes.

«Silta pūķa elpa», viņš izlasīja. Glöd paskatījās uz savu purniņu un izpūta pavisam mazu dūmu riņķi pret kristālu. Elias salika plaukstas aiz purniņa, lai siltums neaizplūstu uz visām pusēm. Kristāls vienreiz nomirkšķināja. Tad tas no iekšpuses iemirdzējās zaļš. «Pamēģini, paskaties, pārbūvē», teica Elias. Glöd ievilka dziļāku elpu. Tālāk iedegās jauns kristāls. Tad vēl viens. Taču drīz vien eja atkal pagriezās.

Kristāli spīdēja tikai tik tālu, cik sniedzās Glöd siltie pūtieni. Kad Glöd vajadzēja atpūsties, viņi apstājās pie zila kristāla, kas vienā pusē spīdēja zils, bet otrā — dzeltens. Elias saskaitīja līdz trim un norādīja: «Tur, tur, tur.»

Nākamajā līkumā viens kristāls bija pilnībā pārklāts ar brūniem māliem. Glöd pūta, bet bēdīgs dūmu riņķis nokrita zemē. Elias paņēma zariņu un uzmanīgi nokasīja mālus. Ne pārāk dziļi. Ne pārāk ātri. Kad virsma iemirdzējās, Glöd sasildīja to ar mazu pūtienu. Gaisma izskrēja cauri kristālam un parādīja šauru izeju. Ārā varēja redzēt trīs akmeņainas virsotnes. Bet vai kāds tur augšā pamanīs Glöd?

Viņi iznāca ārā tieši tad, kad saule kā oranžs disks gulēja starp kokiem. Viņu priekšā slējās Pūķa kalns ar trim virsotnēm. Tā sānā bija tik liela atvere, ka tajā gandrīz varētu ielidot mākonis.

Glöd apstājās uz takas. Viņš izpūta dūmu riņķi uz atveres pusi. Tas kļuva arvien plānāks un plānāks, līdz pazuda, vēl nesasniedzis mērķi. Elias izņēma vienu olas čaumalas pusi. Vara krāsas punktiņi veidoja trīs virsotnes — gluži kā kalnā. Pie takas no zemes slējās trīs kristāli: mazs, vidējs un augsts. Elias pietupās. «Mums nav jākliedz», viņš teica. «Mēs varam uzbūvēt kaut ko, kas mirgo.»

Elias salika kristālus uz plakana akmens: mazo, vidējo, augsto. Kā Pūķa kalnu. Glöd vispirms sasildīja mazo. Tad vidējo. Beigās — augsto. Krēslā nomirgoja trīs gaismas, skaidri redzamas pat no tālienes.

Atverē kaut kas sakustējās. Priekšā izbāzās liels purns. Tad vēl viens un vairāku draudzīgu pūķu galvas ar mierīgām acīm. Plata ķepa nolaidās uz akmens blakus Glöd, viņam nepieskaroties. Glöd izpūta dūmu riņķi taisni augšup. Visi to ieraudzīja. Lielie pūķi atbildēja ar maigiem pūtieniem, kas lika trim kristāliem vizēt. Glöd aizskrēja uz priekšu, bet tad atskatījās uz Elias un čaumalu.

Viens no lielajiem pūķiem pār akmeni pastūma zvīņu. Tā laistījās zaļā, vara un zilā krāsā kā strauts, kad tajā iespīd saule. Glöd paņēma zvīņu starp spīlītēm un ielika to Elias plaukstā.

«Tā dzīvos manā būdiņā», teica Elias. Viņš pagriezās uz māju pusi – pret tiltu, mežu un strautu aiz mājas. Aiz viņa atskanēja mazs šņāciens. Elias paskatījās pār plecu. Glöd stāvēja pie atveres, lielajiem pūķiem aiz muguras. No viņa purniņa vairs nenāca dūmu riņķis. Vakara gaisā uzvijās maza, līdzena liesmiņa, un tā mirdzēja zvīņā Elias rokā.

Elias, Glöd un tilts, kas jāpārbūvē

Elias atrod lielu, siltu olu starp akmeņiem strautā aiz mājas, un no tās izšķiļas Glöd – mazs zaļš pūķis, kurš prot pūst tikai dūmu riņķus. Pirms saule pazūd aiz Pūķa kalna trim virsotnēm, viņiem jāsalabo salūzis tilts, jāpamodina kristāli melnā alā un jāparāda, ka Glöd ir atgriezies mājās.

lv-lv.sagatilldig.se